

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1351/2016
17.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић чланова већа, у парници тужиле мал. АА из ..., коју заступа законски заступник мајка ББ из ..., чији је пуномоћник Сретен Крстић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Миковић, адвокат из ..., ради побијања уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизијама тужене изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1250/16 од 19.04.2016. године, у седници одржаној 17.11.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија пуномоћника тужене од 26.05.2016. године изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1250/16 од 19.04.2016. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене од 29.08.2016. године изјављена против исте другостепене пресуде.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву П 24/13 од 13.03.2014. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па је утврђено да је ништав уговор о доживотном издржавању закључен између тужене, као даваоца издржавања и сада пок. ВВ, бив. из ..., као примаоца издржавања, оверен у Основном суду у Краљеву, Судска јединица у Врњачкој Бањи РЗ .../... дана 16.11.2011. године. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 381.000,00 динара. Решењем Вишег суда у Краљеву П 24/13 од 26.03.2014. године одбијен је захтев тужене за ослобађање од плаћања судске таксе на жалбу против пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1250/16 од 19.04.2016. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда. Ставом другим изреке укинута је решење истог суда од 26.03.2014. године и предмет је у укинutom делу враћен истом суду на поновно одлучивање.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је преко пуномоћника изјавила ревизију 26.05.2016. године, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Дана 29.08.2016. године тужена је лично изјавила ревизију против исте другостепене пресуде из свих законом предвиђених разлога.

Одлучујући о ревизији пуномоћника тужене од 26.05.2016. године на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на неку другу повреду одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању тужена је, као давалац издржавања, са својим сином, сада пок. ВВ, као примаоцем издржавања, дана 16.11.2011. године закључила уговор о доживотном издржавању, који је оверен пред Основним судом у Краљеву, Судска јединица у Врњачкој Бањи под бр. РЗ .../.... Уговором је обухваћена имовина примаоца издржавања, коју је наследио од свог оца по оставинском решењу Општинског суда у Врњачкој Бањи О бр. 354/05 од 26.12.2005. године и допунском решењу од 24.01.2006. године, али и друга имовина која није обухваћена тим решењем. На основу медицинске документације утврђено је да се ВВ због здравствених тегоба (болова у стомаку) обратио лекару крајем августа 2011. године, да је наредног месеца утврђено да постоји ... десног бубрега, а у октобру месецу му је од стране конзилијума лекара потврђена дијагноза и препоручена му је операција. На операцију је отишао половином новембра 2011. године, али је преминуо 30.11.2011. године. Малолетна тужила је ћерка сада пок. ВВ и као његов законски наследник остварила је право на породичну пензију по решењу Републичког фонда ПИО Филијале ... од 06.01.2012. године. Од имовине није наследила ништа, јер је целокупном имовином ВВ располагао уговором о доживотном издржавању.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право.

Одредбом члана 203. став 1. Закона о наслеђивању („Службени гласник РС“, бр. 46/95 ...) прописано је да на захтев законских наследника примаоца издржавања, суд може поништити уговор о доживотном издржавању ако због болести или старости примаоца издржавања уговор није представљао никакву неизвесност за даваоца издржавања.

По схватању овог суда, правилан је закључак нижестепених суда да су испуњени услови за утврђење ништавости уговора прописани чланом 103. ЗОО, будући да су уговорне стране приликом остварења права и обавеза повредиле начело савесности и поштења прописане одредбом члана 12. ЗОО, с обзиром да је сада пок. ВВ закључио уговор о доживотном издржавању са мајком (овде туженом) не у циљу обезбеђивања свог издржавања, што је основни елемент овог

уговора, већ у циљу изигравања права тужиле као нужног наследника. Имајући у виду веома кратак период од установљене дијагнозе, закључења уговора и смрти сада пок. ВВ, правилно нижестепени судови закључују да чињеница смрти није представљала неизвесност за тужену, јер је са сада пок. ВВ закључила уговор о доживотном издржавању 14 дана пре његове смрти. Утврђено је да је ВВ непосредно пред одлазак у болницу изјавио да жели да обезбеди тужену, јер није знао шта ће бити са њим. Како је одредбом члана 51. ЗОО прописано да свака уговорна обавеза мора имати допуштени основ, а основ је недопуштен ако је противан принудним прописима и јавном поретку, добрим обичајима, по оцени овог суда, правилан је закључак судова да је наведени уговор ништав сагласно одредби члана 52. истог закона, с обзиром да није имао за циљ да обезбеди издржавање сада пок. ВВ, већ да се изиграју права овде тужиле, као његове законске наследнице. Пошто је уговор о доживотном издржавању привидан и закључен противно члану 13. ЗОО, а нема елементе другог уговора који би био прикривен, већ је закључен са циљем да се изиграју права тужиле као нужног наследника сада пок. ВВ, неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о ревизији тужене изјављеној 29.08.2016. године, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија неблаговремена и изјављена од неовлашћеног лица.

Према члану 403. став 1. ЗПП против правноснажне пресуде донете у другом степену, странке могу да изјаве ревизију у року од 30 дана од дана достављања пресуде.

У конкретном случају, побијану другостепену пресуду пуномоћник тужене адвокат Небојша Миковић примио је 16.05.2016. године. Последњи дан рока од 30 дана за изјављивање ревизије истицао је 15.06.2016. године. Како је тужена ревизију изјавила 29.08.2016. године, после законског рока за њено изјављивање, ревизија је неблаговремена.

Поред тога, ова ревизија је изјављена од неовлашћеног лица.

Одредбом члана 85. став 3. ЗПП прописано је да странку мора да заступа адвокат у поступку по ванредним правним лековима, изузев ако је сама адвокат, а према одредби члана 410. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија је недозвољена ако није изјављена преко пуномоћника.

Ревизију од 29.08.2016. године изјавила је тужена лично, па је ова ревизија недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Љубица Милутиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић